

Legenda o smreki

Nekoč so bila vsa drevesa tudi pozimi zelena. Hudobni človek, ki je pozabil, da so tudi ptički živa bitja, je v majhnega ptička vrgel kamen.

Ranjeni ptiček je odletel proti gozdu, da bi si v krošnji drevesa poiskal varno zavetje. Na robu gozda je rasla vitka breza. Ptiček, ki je čutil, kako ga zapuščajo moči, je sedel med njene veje.

“Draga breza,” je prosil, “bliža se zima, dovoli mi, da ostanem do pomladi v tvoji krošnji. Vsak dan ti bom zapel tvojo najljubšo pesmico.”

“Kaj mi bo tvoja pesem!” ga je neprijazno zavrnila breza. “Veter, ki se poigrava med mojimi vejami, mi poje dovolj lepe pesmi. Tvojih res ne potrebujem!”

Ptiček se je poslovil od nadute breze, ker pa ni mogel leteti daleč, je pristal na bližnjem hrastu.

“Tukaj je lepo!” je zavzdihnil, ko se je ozrl v mogočno hrastovo krono. “Ljubi hrast, najmogočnejši med drevesi, dovoli, da ostanem pri tebi do pomladi!”

“Mmm,” je zagodrnjal hrast. “Saj vem, kaj bi rad. Želod. Vse bi mi pojedel. Poberi se!”

Z velikim naporom je ptiček priletel do reke. Nad vodno gladino se je sklanjala dolgolasa vrba.

“Vrba, kako si lepa!” je dahnil ptiček. “Prosim te...?”

“Kaj bi rad?” je nestrpno rekla vrba.

“Ali lahko čez zimo ostanem pri tebi? Ne morem več leteti.”

“To bi rad?” je osorno odgovorila vrba. “Ti bi letal sem ter tja po moji krošnji in mi razmršil vse veje. Ne, ne, kar pojdi drugam!”

Ptiček je pustil vrbo, da se je še naprej nečimrno ogledovala v reki. Veter ga je odnesel v bližino mogočne smreke. Padel bom, je pomislil ptiček in se vdal v svojo usodo. Smreka pa je stegnila svojo vejo in ptička prestregla.

“Kam si namenjen?” ga je prijazno vprašala.

“Zavetje sem iskal. Ranjen sem. Toda vsa drevesa so me zapodila,” je s težavo izjecljal ptiček.

“Kar pri meni ostani,” mu je rekla smreka. “O, hvala,” je komaj slišno odgovoril ptiček.

“Ne zahvaljuj se mi. Lepo se odpočij, potem pa izberi vejo, ki ti bo všeč ... Tako, ki te bo varovala pred vetrom. Skupaj bova preživela zimo in lepo nama bo.”

Breza, hrast in vrba so to videli in slišali. Skomignili so s krošnjami, veseli, da so se znebili nepovabljenega gosta. Celo pomežiknili so drug drugemu s svojimi številnimi grčami.

Ponoči je zavel hladen, leden veter. Pihal je tako močno, da je brezi, hrastu in vrbi odnesel vse listje z vej. Zdaj so goli stali v mrazu.

Smreki pa je prizanesel. Vso dolgo zimo je ohranila svoje zelene iglice. Ptiček ji je pel in res jima ni bilo dolgčas.